

Forfatter: Worm, Jacob

Titel: Udrag fra . - [1968]

Citation: Worm, Jacob: ". - [1968]", i Worm, Jacob: . - [1968], udg. af ERIK SØNDERHOLM , [1968]-1994, s. 209. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-worm01val-shoot-idm140677732619696.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: . - [1968]

Vi fortsætter endelig til Jeroboams afgudsbilleder, anbragt i Bethel, d.v.s. de kirkelige, som meget truer Guds kirke. Men der er følgende afgudsbilleder: Bisper og jødernes rabbinere, hvoraf de fleste er lunkne, nogle havesyge og griske efter foræring, og som ikke tjener Gud og ikke de kongelige ministre anderledes end snyltegæster og rænkefulde smigrere, som forstår at logre med rævehalen ikke blot efter enhvers tanke, men også efter mine og nik. Men her påviser vi dobbelte afgudsbilleder, kaldets og forvaltningens. Paverne, Israels biskopper, er under tilsidesættelse af omsorgen for og værnet af kirkerne, som er den betydeligste del af deres embede, blevet forandret til den nye fornemheds form og skikkelse og praler med fremmede fjer som Æsops krage, idet de i modstrid med Kristi påmindelse - Lukas XXII, vers 25. 26 - fejlagtigt tilegner sig øvrigheds titel, som om ikke præst og biskop var den samme over for Guds ret. Hvorfra - beder jeg - kommer de forskellige grader i den gejstlige stand? Hør Hieronymus i kap. 1 vedrørende emnet: Først, siger han, der ved djævelens indgivelse kom stridigheder i religionen, styredes kirkerne af præsternes fælles råd; men efter at enhver anså dem, som han havde døbt, for at være sine egne, ikke Kristi, blev det bestemt på hele jorden, at én udvalgt blandt præsterne skulle sættes over de øvrige, til hvem enhver omsorg for kirken hørte, for at adsplittelsernes sæd kunne fjernes. Altså mere ifølge tradition end i kraft af en bestemmelse af den sande Herre er biskopperne de største blandt præsterne. Såvidt Hieronymus. Hvad 210 tollerentur. *Consuetudine ergo magis, quam Dominicæ veritatis dispositione Præsbyteris majores sunt Episcopi.* Hæc Hieronymus. *Quid hic concluditur aliud quam Episcopum non ad Principatum et Dominium esse vocatum, sed ad servitutem Ecclesiæ, ut loquitur Origines Homil: 7. Esai. Sed Pontifices nostri, jam nobiles, spurii κενοδοξίας, flatu et fastu fascinati, καταχυρ[ι]εύουσι τῶν κλήρων, 1. Petr: [IV]. v: 3. Verè non nemo: Superbus Theologus est Soboles Antichristi, item Omnis superbus Theologus est Hæreticus, si non de facto, tamen de jure. Episcopi nostri miseros Pastores sibi subjectos, qui nec splendidæ consanquinitatis, nec amplissimæ affinitatis vinculo cuiquam sunt adstricti, justo Gravius affligunt, exhauriunt, atque præter jus et æquum, impositis Tributis evacuant, pessundant, saltem ut Jeroboamo et ejus Ministris adulentur, et propria impleant marsupia. Quæritur inter Doctores Ecclesiasticos, quidnam causæ fuerit, Notitiæ tam familiaris inter Pontificem Caipham et Johannem Evangelistam? Hic enim in Aulam Pontificis intromissus est Petro ante ostium præstolante? Nonnulli hanc causam afferunt, quod Johannes à Patre sæpius ad Caipham cum piscibus missus ei postmodum innotuerit, et dilectus fuerit. Hinc Poeta Salmonensis:*